

Clim

dinsdag 16 oktober 2012

Gisteren stond ik op het punt een stukje te schrijven onder het kopje Chaos – het kopje stond er al - maar het is Clim geworden. Die met chaos helemaal niets had. Clim is dood. Het overkwam hem zondag tijdens een wandeling in de Alpen. Ik weet nog niet of het eerst zijn hart was en daarna zijn val van een helling af of dat hij eerst zijn evenwicht verloor. R. zegt gehoord te hebben dat Clim zijn rugzak afdeed en dat het toen gebeurde.

Ik kan me niet voorstellen dat Clim onachtzaam was. Clim was praktisch zonder vrees bijna altijd op bijna alles voorbereid. Het is dus vast iets heel geniepigs dat hem besloep heeft. En zo kennen we de dood. Het was ook diens enige mogelijkheid en tegelijk een gruwelijk zwaktebod. Een aangekondigde dood zou Clim voortvarend hebben weggeorganiseerd. Eigenlijk, als iemand geschikt was voor het regelen van een nooit eindigend leven dan was het Clim wel.

Maar, je kunt ergens nog zo geschikt voor zijn, een garantie is het niet. Noem het het menselijk tekort. Clim kon daar overigens goed mee leven. Dankzij een open geest, een groot hart en een goed verstand. En vooral ook dankzij een bijzonder gevoel voor stilte. Ik realiseer me dat ik denkend aan Clim voornamelijk stilte hoor en stilte zie. Ik zie een luisteraar. Maar, dat is zijn buitenkant. Dat ook wel weer.

In Clim was het volgens mij een drukte van belang. Gevoelig, rationeel, spiritueel. Hij wist het spul moeiteloos en wonderlijk samen te laten spelen. Voor alles was er een verklaring, vaak beginnend met misschien. Waarnemen, denken, maar altijd doelgericht en eindigend in een concreet plan. Uiteindelijk moest je er wel iets mee kunnen doen. Met je talenten, met je leven, met de dingen.

Het is mooi Clim gekend te hebben.